Na lesní samotě.

Román.

Neuplynulo ani pět minut a již vešla Renata z Valviců. Baron na chvíli stanul, pak pokročil k dámě.

"Odpusťte, paní teto, že jsem vás požádal, abyste ke mně přišla," pravil. "Obával jsem se, že bychom ve vašich komnatách nemohli bez vyrušení spolu promluviti."

Po tváři staré dámy přeletěl slabý jedva patrný úsměv. Nikdy ji ani na mysl netanulo, že by mohla barona spatřiti ve svých komnatách, neboť co je obývala, nevešel tam nikdy.

"Vidíte, pane synovče, kterak ráda a ochotně vyhovuji vašemu přání," odtušila. "Doufám, že z cesty své přinášíte dobrou zprávu."

"Prosím, posad'te se," vyzýval Bassendorf, zamlčel se na chvíli, jako by uvažoval o otázce naň učiněné. "Robert jest mým synem!" dodal konečně, pohlédna zběžně staré dámě v tvář.

"Nepochybovala jsem o tom," podotkla Renata.

Zdálo se, baron slova ta přeslechl, opíraje se o psací stůl pohlížel před se zamyšlen. V těch několika dnech čelo jeho nabylo více vrásek a na tváři jeho bylo pozorovati starostlivý výraz, jako jindy před tím.

"Mluvil jsem s jeho matkou," odtušil konečně, ani zrakův nepozvedna, "zastihl jsem ji těžce nemocnou, a bylo dobře, že jsem cestu svou neodložil—nyní už je mrtva. Z úst jejich slyšel jsem, že Robert je mým synem. Přiznala se mi, že chlapce proto odevzdala staré Máře, aby ukryla ho před mužem, když se vdala. Myšlenka aby se na mně pomstila, ovládala duši její teprv, když v bídě a bez pomoci těžce ochuravěla. Vypověděla-li plnou pravdu, nevím; byla tak slabá, že mluvila beze vší souvislosti."

"Snad vás přece klamala, vypovídajíc že je Robert synem vaším' namítala Renata.

"Nikoli, udala mi znamení, po kterém ho mohu poznati—malou bradavičku na levém rameni— a podobné znamení mám také. To nevěděla a nemohla věděti.—Dále mi udala kdy a kde byl chlapec pokřten, přesvědčil jsem se o pravdě jejího udání—mám také křestní list svého syna!"

Chytré zraky staré dámy utkvěly na tváři baronově, bylo patrno, že záležitost jeho není jí posud úplně jasna.

"Po dlouhá léta vyplácena staré Máře na vychování chlapce nepatrnou sumu—proč nepsala vám dříve, ježto přece dobře věděla, jakož to vím já, že byste se byl o její dítě postaral?

"Zatajila narození chlapcovo—zpočátku nčinila tak proto, aby si svého milence Šuberta nerozhněvala, později když se vdala, byla nucena učiniti tak z ohledu na svého může, který by se byl zajisté trápil, aneb jí příkoří činil. Přiznala se mi, že necítila ku chlapci tomu pražádné příchylnosti, a později ani naň nemyslila. Snad by byla jednala jinak, avšak byla mysli příliš lehkovážné.

Renata po chvíli mlčela.

"Stará Mára neví, že Robert je vaším synem," pravila pak. "Mluvila jsem s ní, a kdyby to věděla, nebyla by se s tím tajila."

Baron neodpověděv, přecházel opět po komnatě.

"Pane synovče," pokračovala excellence. "Poctil jste mne svou důvěrou, a proto dovolte mi otázku, rozhodl-li jste se už v příčině svého syna. Domnívám se, že neodhalíte tajemnou roušku, která jej po tak dlouhá léta zakrývala, ale přece se o něho postaráte tolik aby se z něho v jiném okolí stal statečný muž. To bych považovala za nejlepší i vzhledem k němu i vzhledem k vám."

"Ano, to jsem chtěl učiniti," zvolal Bassendorf. "Na zpáteční cestě uvažoval jsem o tom, a co pravíte, to pokládám také za dobré, rád bych, aby z hocha toho stal se hodný muž, ale obávám se, že bude na to asi pozdě. Ve městě navštívil jsem známého mně soudce, který řídí vyšetřování s Robertem. Není sice přímého důkazu, že by byl hoch ten Šuberta zastřelil, ale podezření proti němu zmohlo se tak, že soudce o jeho vině jest pevně přesvědčen a nelze tedy pomýšleti na to, že by mohl býti propuštěn."

"Byl zde policejní komisař po několik dní a prohledal celou krajinu," podotkla Renata.

"Vím to. Také můj myslivec propůjčil se mu ochotně k službám—zítra ho propustím ze služby!" zvolal baron rozčilen.

"Pane synovče, neosmělují se posuzovati vaše jednání," namítla Renata, "přece bych vám ale radila, abyste to nečinil, neboť právě nyní pokládám za věc velmi povážlivou, osvědčovati s obviněným nějaké účastenství. Nechtěl byste vyčkati až by vám váš myslivec poskytl jiným spůsobem příčiny k nespokojenosti?

Baron mlčel.

Máte pravdu pravil po chvíli, děkují vám za tuto radu, neboť kdybych svého myslivce propustil ze služby z této příčiny, mohlo by se to docela jinak vykládati; není tajemstvím že jsem neměl lesníka Šubrta nikdy rád. Nahlížím že musím býti opatrným—kdyby hoch ten brzo dostal se na svobodu, byl bych zbaven vší starosti.

Doufám že se to stane podotkla paní Renata.

Bassendorf pochybujíc zavrtěl hlavou.

Dnes už raději o tom pomlčme, pravil sebrav se. Jsouť poměry, a ty nelze ovládnouti a vynutiti, i musíme je snášeti trpělivě, ač se tomu vnitru všechno vzpouzí. Budete jen tak laskavá, a omluvíte mne u své neteře, budu-li v příští době poněkud zasmušilejším a k ní méně vlídný, než jak má právo žádati na mne jako váš host.

Exelence uklonila se vděčně, její zrak pravil že se pan synovec na ní může spolehnouti.

Lidé chválí to, když člověk osvědčuje se tak jak uvnitř cítí, pokračoval baron, nazývají to přímým a poctivým charakterem, a přece sám nyní cítím, že takoví charakterové nehodí se do nynějšího života, kde na vše strany panuje tolik ohledů. Poctivost naráží všude na něco. Žádá se aby se člověk tvářil vůči tomu, jejž nenávidí a jímž opovrhuje. Nazývají to moudrostí a uměním ovládati se Posud nebyl jsem s to naučiti se tomu umění, a zdá se mi, že právě tím charaktery dobré se ničí. Různé ohledy a touha, zdáti se zdvořilým a přívětivým, činí z lidí namnoze jen darebáky.

Oči staré dámy zasvitly, ač jinak přihlížela přísně k obřadnostem a formalitám svého stavu i ku dvornosti, přece připomínala si že takovým spůsobem mluvívali vždy Bassendorfové. Bezohledná přímost bývala jich zvláštností.

Děkují vám za tato slova, pravila zdvihajíi se. Poněvadž slova baronova týkala se předmětu obecního, tušila dobře, že přeje si býti samoten. Má neteř bohu díky, dodala, chová takovou úctu k Basendorfům, že dovede v úctě míti každou jejich náladu.

Uklonivší se odcházela. Baron provázel jí až ku dveřím.

Došedši do svých komnat, usedla přemítajíc po dlouhou chvíli o každém slově, kteréž baron propověděl. Jeho věc týkala se i jí, běželoť tu o čest jmena Bassendorfů, a mimo to baron přívětivým chováním k neteři získal si dokonce její exellenci. Pak vyšla do komnaty kterou přepustila Adelině. Hezká dívka seděla u okna, pohížena ve čtení knihy tak, že nepozorovala příchod staré dámy. Až teprv stanula před ní a překvapena pohlédla k ní.

Ach, tetinko, ty jsi to? zvolala rychle vstávajíc. Ani jsem nepozorovala, že jsi vešla sem.

Zůstaň sedět milé dítě, převzala Renata slovo, nutíc dívku, aby usedla. Pak posunuvší křeslo, usedla sama vedle ní. Chtěla jsem ti jenom oznámiti, že se baron vrátil.

Vím to! viděla jsem jej sestupovati s vozu, odvece Adelaina. Mluvila jsi s ním?

Ano, právě přicházím od něho, jest v nedobré míře.

Proč pak? podotkla Adelaina.

To nevím, pro muže naskytne se všelicos, co může mu spůsobiti nepříjemnosti. Žádal mne abych ho u tebe omluvila, kdyby snad příště nezachoval se k tobě někdy tak přívětivě, jak by si přál.

Nemám přece práva žádati toho namítala Adelaina.

Přece milé dítě! Bassendorfům bylo vždy pohostinství posvátné a vykonávali je pokaždé s velkou ochotností, avšak jindy nenaučili se tomu, aby osvědčili se jinak, jakými vskutku jsou. Chci říci tím že co na srdci, to na jazyku.

To dlužno jím klásti za velikou čest, podotkla Adelaina.

Ovšem, ač mnozí lidé o tom jinak soudí. Stane-li se v příštích dnech, že by Bassendorf trochu se mračil a nebyl v dobré náladě, a snad u oběda s tebou ani slovo nemluvil, nedávej se tím zastrašovati, alébrž chovej se nenuceně a vlídně jako až dosud. On to má rád a tím nejvíce přispěješ tomu, aby zapoměl co ho rozladilo. Nuže čti jen dále, milé dítě—pak projdeme se trochu v parku.

Stará dáma vzchopivší se opět, pokynula Adelaině aby jí neprovázela, a pak z komnaty vyšla tak tiše, jak byla přišla.

Baron ovšem nenabyl tak záhy dobré míry, neboť věc Robertova den ode dne se horšila. Střevíce které měl na nohou, hodily se úplně do stopy, kterou komisař vypátral, ač sice počet cvočků nesouhlasil. Policejní komisař nabyl pevného přesvědčení, že Robert střevíce které v onen den na nohou měl, někde uschoval a aby je vyhledal, vrátil se komisař ještě jednou na místo činu.

Ještě jednou vyslýchal myslivce baronova, který byl vypravoval, že Robert v lese pánově notně pytlačil a hojně zvěře postřílel.

Komisař dal se ohlásiti u barona, který se mu až dosud vyhýbal. Bassendorf přijal jej ve své komnatě. Setkání s mužem tím bylo pro něho trapné, ale přece nesměl se tomu vyhnouti, nechtěl-li na se be uvaliti podetzření jako by se Roberta ctěl zastávati.

Policení komisař vešel, baron ho jak měl v obyčeji, opíral se o svůj psací stolek, zdvořile sice ale s přiměřenou chladností, která prozrazovala že mu návštěva není milá.

Jest mi líto, že vyrušují, pravil komisař zdvořile se kloně, mé povolání však zřídka kdy připouští toho, aby bral k někomu ohledu.

Baron neodpověděv, pouze pokynutím ruky vyzval komisaře, aby se posadil, sám pak zůstal stát.

Čeho si přejete tázal se úsečně, chladně a hrdě.

Znáte toho člověka který byl zatčen a jest v podezření, že zastřelil lesníka Šubrta?

Baron okamžik setrval mlčky. Byltě to jeho syn, na nějž se ho tázal úředník, zmocnil se ho trapný pocit, ale opanoval se.

Znám ho jako znám i jiné lidi v této krajině, odtušil krče ramenama. Vídal jsem ho tu a tam.

Domek jejž obývají jeho pěstouni, náleží vám? vyptával se komisař.

Ovšem že.

Přenechal jste ho těm lidem za obydlí, ale nedostáváte za to nájemné.

Baron vzpřímil se.

Zdá se že jste velmi dobře o všem zpráven, podotkl. Myslím že nejsem povinnen, odpovídati na tyto otázky podrobně, avšak povím vám přece, že jsem nikdy nájemné nežádal. Domek nemá pro mne pražádné ceny, a řeknu přímo že mi jest zcela lhostejno, je-li prázen, anebo odfoukne-li ho vítr, anebo nalezne-li v něm chudá rodina útulku. Proto nikdy nepomyslel jsem na to, žádati na jeho obyvatelích nájemného, nechť používá jí ho dokud se nesesype.

Komisaři neušel blahosklonný pošklebek, který vyzníval z těchto slov, avšak snažil se přece aby utlumil pohoršení nad tím.

Blízkost domku u lesa poskytovala zatčenému vhodnou příležitost k pytlačení, a jak jsem zaslechl vyhlídl si zvláště vaše hájemství k účelu tomu.

Od koho jste to slyšel tázal se baron.

Bylo mně to pověděno od mnohých lidí.

Smím se tázati od kterých?

Nemá to valné důležitosti, poněvadž není to důkazem, odpověděl komisař. Snad jste to sám někdy spozoroval?

Nikoliv, odtušil baron.

A přece vaše zvěř od několika let valně se zmenšila,

Ovšem, a mohu stvrditi, že příčinou toho jsou pytláci, nikdo ale nebyl postižen, sice by soudní úřad znal jmeno jeho. V krajině té jest mnoho pytláků. Jest to na hranicích dvou říší, a dříve dokud vybíralo se přísné clo, provozováno silně podloudnictví, jestit krajina ta pro podloudníky jako stvořena, a pohraniční stráž měla zde v bařinách a houstinách velkou potíž—když bylo clo zrušeno, podloudníci jsouce zvyklí potulnému životu kde mnohdy za jedinou noc více viděli, než pilný pracovník za několik měsíců, vrhli se na pytláctví. Provozovali je velmi chytře, neboť po celá léta nebyl ani jediný z nich postižen, ač nechci tím činiti lesníkům a jich pomocníkům výčitky, že byli by povinnoti své zanedbbali, jest zcela přirozeno že ti kdož musí se obávati o život a svobodu, počínají si mnohem prozřetelněji, než-li lidé, kteří vedeni jsou jen povinností.

Souhlasím s vámi úplně podotknul komisař. Pytláci jsou ovšem chytřejší. Mě však v případě tomto běží jen o to, abych proti zatčenému dopátral se důkazů, že jest skutečně pytlákem. Každý sice to povídá, ale nikdo nemůže to dokázati.

Lidé bývají už tak bláhoví, že vyslovují obvinění nemohouce je dokázati, zvolal baron. Takových řečí nedbám pranic. Kdo nemá tolik zmužilosti, aby tvrzení své dokázal, nechť raději mlčí.

Nikdo nepřeje si toho jako já, neboť tím jen usnadní se mi povolání, podotkl komisař. Pane barone dovolte mi otázku. Přistihl prý jste toho člověka v lese, když byl zastřelil srnce. Domluvil jste mu a pak ho propustil. Je-li to pravda pak by tvrzení jeho, že nikdy nepytlačil, bylo dokonale vyvráceno.

Baron při těchto slovech škubl sebou. Chopiv pero na psacím stole ležící, přelomil je, jakoby jen hravě, ale bylo patrno že učinil to v rozčílení.

Kdo vám to pověděl? tázal se baron

Toť snad přece lhostejno, jen když to potvrdíte! namítal komisar.

Mně to není lhostejno! namítal baron v rozčílení. Musím vás žádati abyste mi netajil kdo vám to povidal.

Komisařovi ovšem neušlo rozčílení baronovo, byloť to jako přisvědčení na jeho otázku.

Prosím pane barone, odpověd' vaše ano, aneb ne mně postačí.

Dám vám určitou odpověd' až teprve když mně budete jmenovat osobu která vám to řekla, odpověděl Bassendorf.

Váš osobní myslivec mne to pověděl, pravil komisař.

Můj myslivec! opětoval baron. pak pohlédl na okamžik na komisaře, jakoby se rozpakoval, co učiniti; na to ale přikročiv ku dveřím prudce zatahl zvoncem.

Sluha Jíří vešel.

Jest Sibert doma? tázal se.

Ano pane barone.

Ať sem příjde hned!

Sluha odešel.

Baron stanul na místě jako socha s čelem s hrozivě svráštělým—bylo patrno že nitro jeho jest velmi pobouřeno.

Pane barone, nebylo naprosto úmyslem mým abych vás podráždil, podotkl komisař klidně.

Bassendorf neodpověděl, zdálo se, že slov těch ani neslyší, zraky jeho byly strnule upřeny na dveře jimiž musil vejíti myslivec. Žíly na čele jeho byly naběhlé a rozbíhaly se jako modravé větvičky, vysoká a silná postava jeho trochu se zachvěla.

Myslivec vešel a stanul ostýchavě u dveří, neboť ediným pohledem na pána svého poznal, že jen s namáháním tlumí hněv.

Opakujte zde, co jste byl panu komisarovi pověděl, pravil Bassendorf velitelsky.

Sibert mlčel.

Mluvte! zvolal baron prudce.

Polo úzkostně, polo tázavě pohlédl myslivec na komisaře, který nyní připoměl mu, co se od něho dověděl.

Řekl jste to? tázal se baron.

Ano!

Od koho jste se to dověděl?

Bylo mně to pověděno, odtušil myslivec vyhybavě.

Kdo to pověděl?

Nyní už nevím.

A přece osmělujete se vypravovati to dále! zvolal baron prudce. Bylo patrno, že nemůže déle ovládati hněv, jenž nitrem jeho zmítal, stál zde vysoko vzpřímen, oči jeho plály. Než-li uplyne hodina vyberete si služné své za půl leta a ihned odejdete pak z mé služby i z mého domu.

Pane barone! namítal myslivec chvějícím, prosebným hlasem.

Ticho! přerušil ho baron velitelský. Slyšel jste co jsem řekl, a víte že s vámi nikdy nežertuji! Jděte!

Všecek sklíčen odešel myslivec.

Jest mi líto že stal jsem se příčinou, která — —chtěl namítati komisař.

Pane komisaři, to jest mou věcí, přerušil ho baron. Nyní vám chci odpověděti na vaší otázku. Nepotkal jsem onoho hocha ve svém lese, když zastřelil zvěř nezastavil a nepropustil s výčitkou. Postačí vám tato odpověd'?

Úplně odpověděl komisař vstávaje. Pane Barone mé povolání vyžadovalo toho, abych vám tuto otázku předložil.

Pochopují to, pravil baron, znepáhla nabývaje klidu

Dovolte abych směl se za myslivce přimluviti, pokračoval komisař. Snad touha aby vypátral vraha lesníkova vedla ho příliš daleko. Jsem přesvědčen že by byl mlčel, kdyby byl tušil, že vám spůsobí tím nepříjemnosti.

Zůstane při tom, co jsem řekl, odtušil baron úsečně, ale klidněji Nemám rád lidí takových, kteří tlachají více než vědi, kteří nejapnou pověst rozšiřují dále s drzostí takovou, jako by byli samy při tom bývali. Věda že na zatčení lpí podezření, chce se tak učiniti důležitou osobou, že podezření ještě zvyšuje. Nutká ho k tomu jen marnivost, jsem přesvědčen že ani na to nepomyslil, jest-li ten jenž podezřívá jest skutečně vinníkem.

Takovou povahu shledáme u velice mnoho lidí, namítal komisař. Jest to prastarý zvyk! ukřižujte ho! Lidé akoví činí to bez všeho uvážení, a přece jako policejní komisař nesmím toho nedbati. Pokud zakládá se to na pravdě a pokud plyne to z pouhé obrazností? Takovou otázku musím vždy sám sobě předložiti.

(Pokračování.)

Za osvěžením v tomto krušném okamžiku.

—Ray in Kansas City Star.

Odporučte tento časopis vasousedu. Jistě se mu zavděčíte. šemu sousedu, zdaliž jej neodbírá.

LAD'A LAMPLOT
vlastní v DODGE NEBRASKA
moderní čistírnu obleků.
Každá práce zaručená. Za úplnou spokojenost se ručí. Jediná příležitosti vás o tomto přesvědčí. 20

Dr. E. ČAPEK
—a—
Dr. F. J. KOLOUCH
čeští chirurgové
Lincoln, : Nebraska
1417 O. Street.
Provádíme všechny operace na lidském těle. Ženským nemocem věnujeme zvláštní pozornost. — Nemajetné operujeme zdarma. (9)

Vojt. Svoboda
— majitel uměleckého —
pomníkového ..závodu..
v CLARKSON, - NEBR
Mám ten největší sklad pomníků na ruce západně od Omahy. — Proč byste platili od 20 do 25 procent komišn, když můžete koupiti přímo od vyrabitele.